

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 10. januar 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-511/18 og C-512/18	<p>La Quadrature du Net m.fl. (logning)</p> <p>1. Skal den forpligtelse til generel og udifferentieret lagring, som pålægges udbydere på grundlag af bestemmelserne i artikel 15, stk. 1, i direktivet af 12. juli 2002, i en situation, der er præget af alvorlige og vedvarende trusler mod den nationale sikkerhed og navnlig af risikoen for terror, anses for et indgreb, der er begrundet i retten til personlig sikkerhed, som er sikret ved artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og hensyn til den nationale sikkerhed, som medlemsstaterne er eneansvarlige for i medfør af artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union?</p> <p>2. Skal direktivet af 12. juli 2002 sammenholdt med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at det tillader lovgivningsmæssige foranstaltninger, såsom foranstaltninger med henblik på indsamling i realtid af trafik- og lokaliseringsdata vedrørende bestemte personer, som ganske vist påvirker rettigheder og forpligtelser for udbydere af en elektronisk kommunikationstjeneste, men dog ikke pålægger dem en specifik forpligtelse til lagring af deres data?</p> <p>3. Skal direktivet af 12. juli 2002 sammenholdt med Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at det i alle tilfælde gør retmæssigheden af procedurer til indsamling af forbindelsesdata betinget af opfyldelsen af et krav om underretning af de berørte personer, når en sådan underretning ikke længere kan skade de kompetente myndigheders efterforskning, eller kan sådanne procedurer anses for at være retmæssige henset til samtlige øvrige eksisterende proceduremæssige</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p> <p>Til orientering:</p> <p>Forsvarsministeriet Forsvarets Efterretningstjeneste</p>	GA	15.01.20

	garantier, idet disse sikrer, at adgangen til retsmidler er effektiv?			
C-520/18	<p>Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a. (logning)</p> <p>1. Skal artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med den ret til sikkerhed, der er sikret ved artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og retten til respekt for personoplysninger, som er sikret ved artikel 7, 8 og artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning – såsom den omhandlede, der fastsætter en generel pligt for operatører og udbydere af elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafikog lokaliseringsdata som omhandlet i direktiv 2002/58/EF, der genereres og behandles af dem inden for rammerne af udbuddet af disse tjenester – som ikke kun har efterforskning, afsløring og retsforfølgning af grov kriminalitet som formål, men ligeledes sikring af den nationale sikkerhed, forsvar af territoriet, den offentlige sikkerhed, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af andre grunde end grov kriminalitet eller forebyggelse af ulovlig brug af elektroniske kommunikationssystemer eller gennemførelse af et andet formål i henhold til artikel 23, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679, og som endvidere er undergivet præcise garantier i denne lovgivning vedrørende lagring af data og adgangen dertil?</p> <p>2. Skal artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, sammenholdt med artikel 4,7, 8, 11 og artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning – såsom den omhandlede, der fastsætter en generel pligt for operatører og udbydere af elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafik- og lokaliseringsdata som omhandlet i direktiv 2002/58/EF, der genereres og behandles af dem inden for rammerne af udbuddet af disse tjenester – såfremt denne lovgivning bl.a. har til formål at opfylde de positive forpligtelser, der påhviler myndigheden i henhold til chartrets artikel 4 og 8, der består i at fastsætte en retlig ramme, der muliggør en effektiv strafferetlig efterforskning af og en effektiv retshåndhævelse over for seksuelt misbrug af mindreårige, og som rent faktisk gør det muligt at identificere gerningsmanden bag overtrædelsen, selv i tilfælde, hvor der gøres brug af elektroniske kommunikationsmidler?</p> <p>3. Såfremt Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) på grundlag af besvarelserne af det første og det andet præjudicielle spørgsmål konkluderer, at den anfægtede lov er i strid med en eller flere af de forpligtelser, der følger af de i disse spørgsmål nævnte bestemmelser, kan Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) da midlertidigt opretholde virkningerne af lov af 29. maj 2016 om indsamling og lagring af data i den elektroniske kommunikationssektor med henblik på at undgå retsusikkerhed og muliggøre, at data, der forinden er blevet indsamlet og lagret, stadig kan anvendes til de formål, der er omhandlet i loven?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p> <p>Til orientering:</p> <p>Forsvarsministeriet Forsvarets Efterretningstjeneste</p>	GA	15.01.20

C-746/18	<p>H. K.</p> <p>1. Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002, sammenholdt med artikel 7, 8, 11 og 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at statslige myndigheders adgang i en straffesag til data, som gør det muligt at fastslå udgangs- og destinationssted, dato, klokkeslæt og varighed, kommunikationstjenestens art, det anvendte terminaludstyr og stedet for anvendelsen af mobilt terminaludstyr for så vidt angår en sigtets telefoneller mobiltelefonkommunikation, udgør et så alvorligt indgreb i de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i de nævnte artikler i chartret, at denne adgang i forbindelse med forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager skal begrænses til bekæmpelse af grov kriminalitet, uanset hvilken periode de lagrede data, som de statslige myndigheder har adgang til, vedrører? 2. Skal artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF med udgangspunkt i proportionalitetsprincippet, som kommer til udtryk i Den Europæiske Unions Domstols dom af 2. oktober 2018 (C-207/16, præmis 55-57), fortolkes således, at når mængden af de i det første spørgsmål nævnte data, som de statslige myndigheder har adgang til, ikke er stor (hverken med hensyn til dataenes art eller tidsmæssige udstrækning), kan det dertil knyttede indgreb i de grundlæggende rettigheder være begrundet i formålet forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager generelt, og at de strafbare handlinger, som skal bekæmpes med indgrebet, skal være så meget desto grovere, jo større den mængde data er, som de statslige myndigheder har adgang til? 3. Betyder det i Domstolens dom af 21. december 2016 i de forenede sager C-203/15 og C-698/15, domskonklusionens punkt 2, nævnte krav om, at de kompetente statslige myndigheders adgang skal være underlagt en forudgående kontrol foretaget af en domstol eller af en uafhængig administrativ myndighed, at artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF skal fortolkes således, at anklagemyndigheden, som leder efterforskningen, og som i denne forbindelse ifølge loven er forpligtet til at handle uafhængigt og kun er bundet af loven og under efterforskningen opklarer såvel omstændigheder, der belaster den tiltalte, som omstændigheder, der er diskulperende for den pågældende, men senere i retssagen repræsenterer den offentlige anklage, kan anses for en uafhængig administrativ myndighed?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Forsvarsministeriet	GA	21.01.20
C-826/18	<p>Stichting Varkens in Nood e.a. (Århus-konventionen)</p> <p>1. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for, at offentligheden (public) (enhver) i fuldt omfang afskæres fra adgang til klage og domstolsprøvelse, for så vidt det ikke drejer sig om medlemmer af den berørte offentlighed (public concerned)? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:</p> <p>2. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at det heraf følger, at offentligheden (public) (enhver) skal have adgang til klage og domstolsprøvelse, når det gøres gældende, at de for offentligheden (public) (enhver) gældende processuelle</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet</p> <p>Til orientering:</p> <p>Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet</p>	MF (Den danske regering deltager ikke)	30.01.20

	<p>krav og retten til offentlig deltagelse som omhandlet i konventionens artikel 6 er blevet krænket? Har det herved betydning, at den berørte offentlighed (public concerned) på dette punkt har adgang til klage og domstolsprøvelse og herved også kan fremsætte materielle søgsmålsgrunde?</p> <p>3. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for, at den berørte offentligheds (public concerned) adgang til klage og domstolsprøvelse gøres afhængig af, at retten til offentlig deltagelse som omhandlet i konventionens artikel 6 er blevet udnyttet? Såfremt spørgsmål 3 besvares benægtende:</p> <p>4. Skal EU-retten, i særdeleshed Århus-konventionens artikel 9, stk. 2, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, der afskærer den berørte offentlighed (public concerned) fra adgang til klage og domstolsprøvelse til anfægtelse af en afgørelse, når det med rimelighed kan bebrejdes denne offentlighed, at den ikke har fremsat nogen indsigelser mod (dele af) udkastet til afgørelse? Såfremt spørgsmål 4 besvares benægtende:</p> <p>5. Kan den nationale ret på grundlag af sagens omstændigheder frit afgøre, hvad der skal forstås ved »når det med rimelighed kan bebrejdes denne offentlighed«, eller er retten herved forpligtet til at respektere bestemte EUretlige garantier?</p> <p>6. I hvilket omfang ville besvarelsen af spørgsmål 3, 4 og 5 blive anderledes, hvis det drejer sig om offentligheden (public) (enhver), for så vidt denne offentlighed ikke er den berørte offentlighed (public concerned)?</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-78/18	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 63 TEUF og artikel 7, 8 og 12 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet Ungarn på diskriminerende, unødvendig og ubegrundet vis har indført begrænsninger for udenlandske donationer til civile ungarske organisationer ved a külföldröl támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXVI. Törvény (lov nr. LXXVI af 2017 om gennemsigtighed hos de organisationer, der modtager økonomisk støtte fra udlandet), hvis bestemmelser pålægger pligt til registrering, underretning og gennemsigtighed for visse kategorier af civile organisationer — dem, der modtager direkte eller indirekte udenlandsk økonomisk støtte over et nærmere bestemt beløb — og endvidere fastsætter bestemmelserne en mulighed for at anvende sanktioner over for de organisationer, der ikke opfylder disse forpligtelser.</p> <p>— Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	GA	14.01.20
C-19/19	<p>Pantochim</p> <p>– Skal bestemmelsen om, at en fordring for hvilken der er fremsat anmodning om inddrivelse, »behandles [...] som en fordring fra den medlemsstat, hvor den myndighed, der anmodes om bistand, er hjemmehørende«, som fastsat i artikel</p>	Skatteministeriet	GA	14.01.20

	<p>6, stk. 2, i Rådets direktiv 2008/55/EF af 26. maj 2008 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger, som erstatter artikel 6, stk. 2, i Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger, fortolkes således, at fordringen fra den bistandssøgende stat betragtes som en lignende fordring fra den medlemsstat, der anmoder om bistand, således at fordringen fra den bistandssøgende medlemsstat får status af en fordring fra den bistandssøgte medlemsstat?</p> <p>– Omfatter udtrykket »fortrinsstilling« som omhandlet i artikel 10 Rådets direktiv 2008/55/EF af 26. maj 2008, og for kodificeringen i artikel 10 i Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976, fordringens status som en privilegeret fordring, der har en fortrinsstilling frem for andre fordringer i tilfælde af konkurs, eller for enhver mekanisme, der i tilfælde af konkurs medfører, at fordringen har fortrinsstilling?</p> <p>– Skal skatteforvaltningens mulighed for på de betingelser, der fastsættes i artikel 334 i programloven af 27. november 2004, at foretage modregning betragtes som en fortrinsstilling i henhold til artikel 10 i ovennævnte direktiver?</p>			
C-623/17	<p>Privacy International</p> <p>I en situation, hvor a. [sikkerheds- og efterretningsagenturernes (Security and Intelligence Agencies)] mulighed for at bruge [bulk-kommunikationsdata (Bulk Communications Data – BCD)] indgivet til agenturerne er afgørende for beskyttelsen af den nationale sikkerhed i Det Forenede Kongerige, herunder som led i bekæmpelse af terrorisme, kontraspionage og bekæmpelse af spredningen af atomvåben, b. et grundlæggende formål med sikkerheds- og efterretningsagenturernes brug af BCD er at afdække hidtil ukendte trusler mod den nationale sikkerhed ved hjælp af ikkemålrettede bulk-teknikker, der afhænger af, at BCD er samlet på ét sted, idet dataene primært bidrager til hurtig identifikation og udvikling af mål og danner grundlag for handling i tilfælde af overhængende fare, c. udbyderen af et elektronisk kommunikationsnetværk ikke efterfølgende er forpligtet til at lagre BCD (efter det tidsrum, der stilles krav om i forbindelse med deres almindelige virksomhed), som opbevares af de offentlige myndigheder (sikkerheds- og efterretningsagenturerne) alene, d. den nationale domstol (med nogle få forbehold) har fastslået, at de sikkerhedsforanstaltninger, der er forbundet med sikkerheds- og efterretningsagenturernes brug af BCD, er i overensstemmelse med kravene i EMRK, og e. den nationale domstol har fastslået, at fastsættelsen af de krav, der fremgår af præmis 119-125 i dom [af 21. december 2016, Tele2 Sverige og Watson m.fl., C-203/15 og C-698/15 (EU:C:2016:970)], (»Watson-kravene«) i givet fald ville begrænse de foranstaltninger, som agenturerne træffer for at beskytte den nationale sikkerhed, og dermed bringe Det Forenede Kongeriges nationale sikkerhed i fare, 1. og idet der henvises til artikel 4 TEU og artikel 1, stk. 3, i direktiv 2002/58/EF om beskyttelse af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (»e-databeskyttelsesdirektivet«), gælder det da, at et krav i en afgørelse truffet af en Secretary of State om, at en udbyder af et elektronisk kommunikationsnetværk skal udlevere bulkkommunikationsdata til en medlemsstats sikkerheds- og</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Forsvarsministeriet Politiets Efterretningstjeneste Forsvarets Efterretningstjeneste Erhvervsstyrelsen Datatilsynet</p>	GA	15.01.20

	<p>efterretningsagenturer, er omfattet af EU-retten og e-databeskyttelsesdirektivet? 2. Hvis første spørgsmål besvares bekræftende: Finder nogen af Watsonkravene, eller eventuelle andre krav ud over kravene i EMRK, anvendelse på en sådan afgørelse truffet af en Secretary of State? Hvis det er tilfældet, hvordan og i hvilket omfang finder de pågældende krav da anvendelse, idet der tages højde for, at det er tvingende nødvendigt, at sikkerheds- og efterretningsagenturerne kan indsamle bulk-kommunikationsdata og bruge automatiserede behandlingsteknikker for at beskytte den nationale sikkerhed, og for, i hvor høj grad denne mulighed, såfremt den i øvrigt er i overensstemmelse med EMRK, risikerer at blive begrænset i kritisk omfang ved indførelsen af sådanne krav?</p>			
C-753/18	<p>Stim et SAMI Indebærer udlejning af biler, som er standardudstyrede med radiomodtagere, at den, som udlejer bilerne, er en bruger, som foretager en overføring til almenheden eller en kommunikation til offentligheden som omhandlet i henholdsvis artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29 og artikel 8, stk. 2, i direktiv 2006/115? 2. Hvilken betydning, om nogen, har omfanget af biludlejningsvirksomheden og udlejningstiden?</p>	Kulturministeriet	GA	15.01.20
C-456/18 P	<p>Ungarn mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Rettens dom af 25. april 2018 i de forenede sager T-554/15 og T-555/15 ophæves. — Kommissionens afgørelse C(2015) 4805 af 15. juli 2015 om ungarske sundhedsbidrag pålagt virksomheder i tobaksindustrien annulleres delvist, for så vidt som den pålægger at indstille anvendelsen af den progressive sats for sundhedsafgiften samt den investeringsbetingede nedsættelse af sundhedsafgiften, der er fastsat ved a dohányipari vállalkozások 2015. évi egészségügyi hozzájárulásáról szóló 2014. évi XCIV. Törvény (lov nr. XCIV af 2014 om tobaksindustriens sundhedsafgifter for året 2015), som er vedtaget af det ungarske parlament. — Kommissionens afgørelse C(2015) 4808 final af 15. juli 2015 om 2014-ændringen af det ungarske gebyr for fødevarekædekontrol annulleres delvist, for så vidt som den pålægger at indstille anvendelsen af den progressive sats for gebyret for fødevarekædekontrol. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	16.01.20
C-15/19	<p>Azienda Municipale Ambiente 1) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003, der har gennemført artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF i den nationale retsorden, finder anvendelse med tilbagevirkende kraft, med den virkning, at bestående deponeringsanlæg, som allerede er godkendt, ubetinget omfattes af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig den del, hvor efterbehandlingsperioden forlænges fra 10 til 30 år, forenelig med de nævnte [EUretlige] bestemmelser? 2) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, selv om artikel 17 som et led i indførelsen af de herved pålagte forpligtelser, herunder på de nævnte anlæg, begrænser gennemførelsesforanstaltningerne til fastsættelsen af en overgangsperiode og slet ikke indeholder foranstaltninger til at dæmpe forlængelsens finansielle virkning på »indehaveren«, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF, ifølge</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	16.01.20

	<p>hvilke medlemsstaterne træffer »foranstaltninger til at sikre, at alle omkostninger ved etablering og drift af et deponeringsanlæg, herunder så vidt muligt omkostningerne i forbindelse med sikkerhedsstillelse eller tilsvarende som omhandlet i artikel 8, litra a), nr. iv), og de anslåede omkostninger ved deponeringsanlæggets nedlukning samt efterbehandling i en periode på mindst 30 år er dækket af den betaling, operatoren forlanger for deponering af en hvilken som helst type affald på anlægget« og »foranstaltninger til at sikre, at deponeringsanlæg, som allerede er godkendt eller i drift på tidspunktet for dette direktivs gennemførelse, [...] fortsætter driften«, især i forhold til deres præceptive karakter?</p> <p>3) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter ovennævnte artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, herunder hvad angår de finansielle byrder, der følger af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig som følge af efterbehandlingsperiodens forlængelse fra 10 til 30 år, idet denne byrde belaster »indehaveren«, og således at ændring in peius af de takster, som indehaveren modtager i henhold til kontrakterne om regulering af affaldsbortskaffelse, lovliggøres, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF?</p> <p>4) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter ovennævnte artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, herunder hvad angår de finansielle byrder, der følger af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig som følge af efterbehandlingsperiodens forlængelse fra 10 til 30 år, idet ikke kun affald, som indleveres fra og med datoen for ikrafttrædelsen af gennemførelsesforanstaltningerne, men også tidligere indleveret affald, skal tages i betragtning ved fastsættelsen af disse byrder, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF?</p>			
C-274/14	<p>Banco Santander</p> <p>La décision de la Commission du 15 octobre 2014 relative à l'aide d'État SA.35550 (13/C) (ex 13/NN, ex 12/CP), amortissement fiscal de la survaleur financière en cas de prise de participations étrangères appliqué par l'Espagne, est-elle nulle pour absence de fondement factuel et juridique en vertu des arrêts Autogrill España/Commission (EU:T:2014:939) et Banco Santander et Santusa/Commission (EU:T:2014:938), qui ont respectivement annulé les articles 1er, paragraphe 1, et 4 des décisions 2011/5/CE de la Commission du 28 [Or. 17] octobre 2009 et 2011/282/UE de la Commission du 12 janvier 2011? La décision de la Commission du 15 octobre 2014 relative à l'aide d'État SA.35550 (13/C) (ex 13/NN, ex 12/CP), amortissement fiscal de la survaleur financière en cas de prise de participations étrangères appliqué par l'Espagne, est-elle nulle pour défaut de motivation en vertu des arrêts Autogrill España/Commission (EU:T:2014:939) et Banco Santander et Santusa/Commission (EU:T:2014:938), qui ont respectivement annulé les articles 1er, paragraphe 1, et 4 des décisions 2011/5/CE de la Commission du 28 octobre 2009 et 2011/282/UE de la Commission du 12 janvier 2011? À titre subsidiaire, en cas de réponse négative aux questions précédentes: La décision de la Commission du 15 octobre 2014 relative à l'aide d'État SA.35550 (13/C) (ex 13/NN, ex 12/CP), amortissement fiscal de la survaleur financière en cas de prise de participations étrangères appliqué par l'Espagne, est-elle nulle</p>	Erhvervsministeriet	Dom	20.01.20

	parce que la nouvelle interprétation administrative de l'article 12, paragraphe 5, du TRLIS relève pleinement du champ d'application des décisions 2011/5/CE de la Commission du 28 octobre 2009 et 2011/282/UE de la Commission du 12 janvier 2011?			
C-83/19, C-127/19 og C-195/19	<p>Asociația "Forumul Judecătorilor din România" m.fl. (Rumænien – CVM)</p> <p>1. Skal den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, anses for en retsakt udstedt af en EU-institution som omhandlet i artikel 267 TEUF, som kan fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol?</p> <p>2. Er indholdet, karakteren og varigheden af den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, omfattet af anvendelsesområdet for traktaten om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union, som Rumænien undertegnede i Luxembourg den 25. april 2005? Er kravene i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af denne mekanisme, bindende for Rumænien?</p> <p>3. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union fortolkes således, at medlemsstaterne forpligtes til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten, dvs. garantier for en uafhængig disciplinær procedure for rumænske dommere, hvor der ikke foreligger nogen risiko for politisk påvirkning af sådanne procedurers forløb, f.eks. ved at regeringen direkte, herunder foreløbigt, udpeger ledelsen i Inspekția Judicială (retsinspektoratet, Rumænien)?</p> <p>4. Skal artikel 2 i traktaten om Den Europæiske Union fortolkes således, at medlemsstaterne har pligt til at opfylde de retsstatskriterier, som også er fastsat i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, i forbindelse med procedurer, hvor regeringen direkte, herunder foreløbigt, udpeger ledelsen i Inspekția Judicială (retsinspektoratet, Rumænien)?</p>	Udenrigsministeriet	MF	20.01.20 – 21.01.20
C-291/19	<p>SO (Rumænien – CVM)</p> <p>1. Skal den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Europa-Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, anses for en retsakt udstedt af en EU-institution som omhandlet i artikel 267 TEUF, som kan fortolkes af Domstolen?</p> <p>2. Er kravene i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af denne mekanisme, bindende for Rumænien, især (men ikke alene) hvad angår behovet for at gennemføre lovændringer, som er forenelige med MSK's konklusioner samt med henstillingerne fra Venedigkommissionen og Europarådets Sammenslutning af Stater mod Korruption?</p> <p>3. Skal artikel 2, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union, fortolkes således, at Rumæniens forpligtelse til at opfylde kravene i de rapporter, som udarbejdes inden for rammerne af den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december</p>	Udenrigsministeriet	MF	20.01.20 – 21.01.20

	<p>2006, er omfattet af medlemsstatens forpligtelse til at overholde retsstatsprincippet?</p> <p>4. Er princippet om domstolenes uafhængighed, der er fastsat i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fortolket i Den Europæiske Unions Domstols praksis (dom (Store Afdeling) af 27.2.2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117), til hinder for, at der oprettes en afdeling for efterforskning af overtrædelser begået inden for retsvæsenet i tilknytning til anklagemyndigheden ved Înalta Curte de Casație și Justiție, henset til reglerne for udnævnelse/afsættelse af de anklagere, der er ansat i denne afdeling, reglerne for udøvelse af funktioner i forbindelse med denne afdeling samt den måde, hvorpå kompetencen fastlægges, herunder det begrænsede antal stillinger i denne afdeling?</p> <p>5. Er artikel 47 [stk. 2] i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder vedrørende retten til en retfærdig rettergang inden en rimelig frist til hinder for, at der oprettes en afdeling for efterforskning af overtrædelser begået inden for retsvæsenet i tilknytning til anklagemyndigheden ved Înalta Curte de Casație și Justiție, henset til reglerne for udøvelse af funktioner i forbindelse med denne afdeling samt den måde, hvorpå kompetencen fastlægges, herunder det begrænsede antal stillinger i denne afdeling?</p>			
C-175/18 P	<p>PTC Therapeutics International Ltd mod Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA) (appel)</p> <p>Påstande: — PTC's appel tages til følge, og Rettens dom ophæves.</p> <p>— Den afgørelse om udbredelse af visse oplysninger, som EMA meddelte PTC den 25. november 2015 i henhold til forordning nr. 1049/2001, annulleres.</p> <p>— Den nævnte afgørelse hjemvises til EMA til videre behandling i forhold til overstregning af fortrolige afsnit efter høring af PTC.</p> <p>— EMA tilpligtes at betale PTC's sagsomkostninger og andre udgifter i forbindelse med denne sag.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	22.01.20
C-178/18 P	<p>MSD Animal Health Innovation GmbH og Intervet international BV mod Det Europæiske Lægemiddelagentur (appel)</p> <p>Påstande: — Appellanternes appel tages til følge, og Rettens dom ophæves. — Den afgørelse, som EMA meddelte appellanterne den 3. december 2015 om udbredelse af visse oplysninger i henhold til forordning nr. 1049/2001 annulleres.</p> <p>— EMA tilpligtes at betale appellanternes sagsomkostninger og andre udgifter i forbindelse med denne sag.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	22.01.20
C-32/19	<p>Pensionsversicherungsanstalt</p> <p>1. Skal artikel 17, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at arbejdstagere, der, når de ophører med at være erhvervsaktive, har nået den alder, som er fastsat i beskæftigelsesstatens lovgivning for ret til alderspension, mindst skal have været erhvervsomtrent beskæftiget i de foregående tolv måneder og have haft fast</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	22.01.20

	<p>ophold i beskæftigelsesstaten i mere end tre år i træk for at opnå retten til tidsubegrænset ophold før udløbet af en periode på fem år?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Har arbejdstagere i henhold til artikel 17, stk. 1, litra a), første alternativ, i direktiv 2004/38 ret til tidsubegrænset ophold, når de påbegynder deres erhvervsmæssige beskæftigelse i en anden medlemsstat på et tidspunkt, hvor det kan forudses, at de kun vil kunne udøve deres erhvervsmæssige beskæftigelse i relativt kort tid, før de når den lovbestemte pensionsalder, og på grund af beskedne indkomster vil være henvist til værtsmedlemsstatens socialhjælpsydelse, i hvert fald når de ophører med at være erhvervsaktive?</p>			
T-19/18	<p>Republikken Litauen mod Europa-Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/2014 af 8. november 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som den pålægger Litauen en finansiel korrektion på 9 745 705,88 EUR vedrørende udgifter forbundet med støtte fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne.</p> <p>— Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/2014 af 8. november 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som den pålægger Litauen en finansiel korrektion på 546 351,91 EUR vedrørende udgifter forbundet med støtte fra Den Europæiske Garantifond for Landbruget og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	22.01.20
C-578/18	<p>Energiavirasto</p> <p>1. Skal artikel 37 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF fortolkes således, at en person, der er forbrugerkunde hos en netvirksomhed, og som har indledt en sag for den nationale regulerende myndighed, der vedrører netvirksomheden, skal anses for at være en »berørt part« som omhandlet i artikel 37, stk. 17, der er berørt af en afgørelse truffet af en regulerende myndighed og dermed har beføjelse til at indbringe en afgørelse vedrørende netvirksomheden, som er vedtaget af den nationale regulerende myndighed, for en national domstol?</p> <p>2. Såfremt den i det første spørgsmål nævnte person ikke skal anses for at være en »berørt part« som omhandlet i artikel 37 i direktiv 2009/72 spørges: Har en forbrugerkunde i en stilling som sagsøgerens i hovedsagen en ret baseret på et andet retligt grundlag i medfør af EU-retten til at deltage i behandlingen af en af ham fremsat anmodning om indledning af en foranstaltning for den regulerende myndighed eller til at få sagen prøvet for en national domstol, eller retter dette spørgsmål sig efter national lovgivning?</p>	Energistyrelsen	Dom	23.01.20

C-673/18	<p>Santen</p> <p>1 - Skal begrebet en anden anvendelse som omhandlet i EU-Domstolens dom af 19. juli 2012, Neurim, C-130/11 fortolkes strengt, dvs.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - begrænses alene til det tilfælde, hvor et produkt successivt er godkendt som veterinærmedicinsk og humanmedicinsk lægemiddel, - eller vedrøre en indikation, der henhører under et nyt behandlingsområde i form af et nyt lægefagligt specialeområde i forhold til den tidligere markedsføringstilladelse, eller et lægemiddel, i hvilket det aktive stof har en anden funktion end den, det har i det lægemiddel, der var genstand for den første markedsføringstilladelse, - eller mere generelt vurderes i henhold til strengere kriterier end dem, der har ligget til grund for vurderingen af opfindelsens patenterbarhed, henset til målene med forordning (EF) nr. 469/2009, der har til formål at indføre et afbalanceret system, der tager hensyn til samtlige interesser, herunder folkesundheden, eller skal det tværtimod fortolkes bredt, dvs. således at det ikke blot omfatter forskellige terapeutiske indikationer og forskellige sygdomme, men også forskellige sammensætninger, doseringer og/eller indgivelsesmåder? 2 - Indebærer udtrykket en anvendelse falder inden for beskyttelsen af [...]grundpatent[et] i henhold til EU-Domstolens dom af 19. juli 2012, Neurim, C- 130/11, at rækkevidden af grundpatentet skal stemme overens med rækkevidden af den påberåbte markedsføringstilladelse og dermed skal være begrænset til den nye lægefaglige anvendelse, der svarer til den terapeutiske indikation for den pågældende markedsføringstilladelse? 	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	23.01.20
C-693/18	<p>CLCV e.a.</p> <p>1) Fortolkning af begrebet anordning</p> <p>1-1: Hvad omfatter begrebet anordning i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)?</p> <p>1-2: Kan et program, der er installeret i motorstyringscomputeren, eller som mere generelt påvirker denne, anses for en anordning i denne artikels forstand?</p> <p>2) Fortolkning af begrebet emissionsbegrænsningssystem</p> <p>2-1: Hvad omfatter begrebet »emissionsbegrænsningssystem«, som er anført i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)?</p> <p>2-2: Omfatter dette emissionsbegrænsningssystem udelukkende teknologier og strategier, der har til formål at håndtere og reducere emissioner (bl.a. NOx) efter dannelsen, eller indbefatter det ligeledes de forskellige teknologier og strategier, der giver mulighed for at begrænse selve dannelsen, som f.eks. EGR-teknologien?</p> <p>3) Fortolkning af begrebet manipulationsanordning (defeat device)</p> <p>3-1: Er en anordning, som registrerer alle parametre i tilknytning til gennemførelsen af de i forordning (EF) nr. 715/2007 foreskrevne godkendelsesprocedurer med henblik på under disse procedurer at aktivere eller opjustere en del af emissionsbegrænsningssystemets funktion og herved opnå godkendelse af køretøjet, en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Transport-, og Boligministeriet	GA	23.01.20

	<p>3-2: Er denne manipulationsanordning (defeat device) i bekræftende fald forbudt i henhold til bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, [i forordning] (EF) nr. 715/2007?</p> <p>3-3: Kan en anordning som den, der er beskrevet i spørgsmål 3-1, kvalificeres som en »manipulationsanordning«, hvis emissionsbegrænsningssystemets øgede funktion ikke kun finder sted under godkendelsesprocedurer, men også i konkrete tilfælde, når netop de forhold, hvorunder – når de registreres – emissionsbegrænsningssystemets drift opjusteres under disse godkendelsesprocedurer, forekommer under faktiske kørselsforhold?</p> <p>4) Fortolkning af de i artikel 5 fastsatte undtagelser</p> <p>4-1: Hvad omfatter de tre undtagelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, [i kapitel III] i forordning (EF) nr. 715/2007?</p> <p>4-2: Kan der af en af de i artikel 5, stk. 2, anførte tre grunde ses bort fra forbuddet mod en manipulationsordning [defeat device], der specifikt under godkendelsesprocedurer aktiverer eller opjusterer driften af en del af emissionsbegrænsningssystemet?</p> <p>4-3: Er en forsinkelse af motorens ældning eller tilsodning en del af de krav med hensyn til at »beskytte motoren mod beskadigelse eller havari« eller »sikre køretøjets driftssikkerhed«, som kan begrunde tilstedeværelsen af en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra a)?</p>			
C-29/19	<p>Bundesagentur für Arbeit</p> <p>1. Skal artikel 62, stk. 1, i forordning (EF) 883/2004, sammenholdt med artikel 62, stk. 2, i forordning (EF) 883/2004, fortolkes således, at den kompetente institution i bopælsmedlemsstaten i tilfælde af en arbejdstagers arbejdsløshed også skal beregne ydelserne på grundlag af den »lønindtægt«, som den pågældende person »har haft« under sin seneste lønede beskæftigelse på den pågældende institutions område, når denne lønindtægt i henhold til den for den kompetente institution gældende nationale lovgivning ikke kan benyttes som grundlag for arbejdsløshedsunderstøttelsen, fordi den periode, hvor indtægten blev oppebåret, ikke var tilstrækkeligt lang, og der i stedet skal foretages en fiktiv beregning af ydelserne?</p> <p>2. Skal artikel 62, stk. 1, i forordning (EF) 883/2004, sammenholdt med artikel 62, stk. 2, i forordning (EF) 883/2004, fortolkes således, at den kompetente institution i bopælsmedlemsstaten i tilfælde af en arbejdstagers arbejdsløshed også skal beregne ydelserne på grundlag af den »lønindtægt«, som den pågældende person »har haft« under sin seneste lønede beskæftigelse på den pågældende institutions område, når denne lønindtægt i henhold til den for den kompetente institution gældende nationale lovgivning ikke må inddrages i referenceperioden som beregningsgrundlag for ydelserne på grund af manglende rettidig afregning, og der i stedet skal foretages en fiktiv beregning af ydelserne?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	23.01.20
C-371/18	<p>Sky e.a</p> <p>Sagen vedrører: (1) Kan et EU-varemærke eller et nationalt varemærke, der er registreret i en medlemsstat, erklæres helt eller delvist ugyldigt med den begrundelse, at nogle af eller alle begreberne, der er anvendt ved specificeringen af varer og tjenesteydelser, mangler tilstrækkelig klarhed og præcision med henblik på at gøre det muligt for de kompetente myndigheder og tredjemænd alene på grundlag af disse begreber at afgøre</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	29.01.20

	<p>omfanget af den beskyttelse, som varemærket giver? (2) Hvis der svares bekræftende på det første spørgsmål, er et begreb som »computer software« da for generelt, og dækker det varer, der er for forskelligartede til, at det er foreneligt med varemærkets funktion som angivelse af oprindelse med henblik på at gøre det muligt for de kompetente myndigheder og tredjemænd alene på grundlag af det begreb at fastslå omfanget af den beskyttelse, som varemærket giver? (3) Kan det udgøre ond tro, hvis man blot ansøger om registrering af et varemærke uden nogen hensigt til at bruge det for de specificerede varer og tjenesteydelser? (4) Hvis der svares bekræftende på det tredje spørgsmål, er det da muligt at nå frem til, at ansøgningen blev indgivet delvist i god tro og delvist i ond tro hvis og for så vidt, ansøgeren havde til hensigt at benytte varemærket for nogle af despecificerede varer og tjenesteydelser, men ikke havde til hensigt at benytte varemærket for andre af de specificerede varer og tjenesteydelser? (5) Er section 32(3) i UK Trade Marks Act 1994 (lov af 1994 om varemærker) forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU og dets forgængere?</p>			
C-762/18	<p>Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria 1. Skal artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning og/eller gensættelse derefter er blevet anordnet af en domstol, ikke har krav på årlig betalt ferie for perioden fra opsigelsesdagen til gensættelsesdagen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88 da fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning og/eller retspraksis, hvorefter der efter fornyet ophør af denne arbejdstagers ansættelse ikke består et krav på finansiell godtgørelse for ikke afholdt årlig ferie for perioden fra den forrige opsigelsesdag til gensættelsesdagen?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	29.01.20
C-785/18	<p>GAEC Jeanningros Skal artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer, artikel 6 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 664/2014 af 18. december 2013 om supplerende af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 med hensyn til fastlæggelsen af EU-symboler for beskyttede oprindelsesbetegnelser, beskyttede geografiske betegnelser [og garanterede traditionelle specialiteter og med hensyn til visse regler om] oprindelse, visse procedureregler og visse yderligere overgangsbestemmelser og artikel 10 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2014 af 13. juni 2014 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at i den særlige situation, hvor Europa-Kommissionen har godkendt en ansøgning fra en medlemsstats nationale myndigheder om en ændring af varespecifikationen for en betegnelse og om registrering af en kontrolleret oprindelsesbetegnelse, og hvor denne ansøgning samtidig er genstand for en sag indbragt for den pågældende stats nationale retsinstanser, kan disse retsinstanser beslutte, at det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse i den for dem verserende sag, eller skal de – henset til de følger</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	29.01.20

	en annullation af den anfægtede retsakt eventuelt vil have på gyldigheden af den af Europa-Kommissionen foretagne registrering – træffe afgørelse om lovligheden af denne retsakt fra de nationale myndigheder?			
C-796/18	<p>Informatikgesellschaft für Software-Entwicklung</p> <p>1. Er en kontrakt om tilrådgivelsesstillelse af software, der er indgået skriftligt af en offentlig myndighed med en anden offentlig myndighed, og som er sammenknyttet med en samarbejdsaftale, en »offentlig kontrakt« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 5), i direktiv 2014/24/EU, eller er det en kontrakt, der – i hvert fald i første omgang, med forbehold af artikel 12, stk. 4, litra a)-c) – henhører under direktivets anvendelsesområde som omhandlet i direktivets artikel 12, stk. 4, når den, der erhverver softwaren, ganske vist hverken skal betale en pris for softwaren eller en godtgørelse af udgifterne, men den samarbejdsaftale, der er forbundet med kontrakten om tilrådgivelsesstillelse af softwaren bestemmer, at hver samarbejdspartner – og dermed også erhververen af softwaren – gratis stiller mulige fremtidige egne softwareudviklinger, som de dog ikke er forpligtet til at producere, til rådighed for den anden?</p> <p>2. Skal genstanden for samarbejdet mellem de deltagende ordregivende myndigheder i henhold til artikel 12, stk. 4, litra a), i direktiv 2014/24/EU være selve de offentlige tjenesteydelser, der skal leveres til [org. s. 3] borgeren, og som myndighederne skal levere i fællesskab, eller er det tilstrækkeligt, hvis samarbejdet refererer til aktiviteter, der i en eller anden form tjener de offentlige tjenesteydelser, som de ligeledes, men ikke bindende skal levere i fællesskab? 3. Gælder der inden for rammerne af artikel 12, stk. 4, i direktiv 2014/24/EU et uskrevet såkaldt begunstigelsesforbud og i bekræftende tilfælde, da med hvilket indhold?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	29.01.20
C-37/19	<p>Iccrea Banca</p> <p>Skal artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88 og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, også hvis de betragtes hver for sig, fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning eller retspraksis, hvorefter en arbejdstager i tilfælde af arbejdsforholdets ophør ikke har krav på en finansiel godtgørelse for optjent ferie, der ikke er blevet afholdt (og for et retsinstitut såsom de såkaldte »afskaffede helligdage«, der hvad angår karakter og funktion kan sidestilles med årlig ferie), i en sammenhæng, hvor arbejdstageren ikke inden arbejdsforholdets ophør kunne håndhæve sin ret som følge af et ulovligt forhold, der kan tilskrives arbejdsgiveren (opsigelse, som en national ret ved endelig dom har erklæret ulovlig, og heraf følgende anordning om genoprettelse af arbejdsforholdet med tilbagevirkende kraft), med hensyn udelukkende til perioden fra datoen for arbejdsgiverens ulovlige adfærd til genansættelsesdagen?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	29.01.20
C-394/18	<p>I.G.I.</p> <p>a) Kan kreditorer i et spaltet selskab, hvis fordringer er stiftet før spaltningen, og som ikke har gjort brug af det retsmiddel, der består i at rejse indsigelse i henhold til artikel 2503 i den civile lovbog (og dermed det beskyttelsesinstrument, som er indført med henblik på gennemførelsen af direktivets artikel 12), anlægge omstødelsessøgsmål i henhold til artikel 2901 i den civile lovbog, efter at spaltningen er gennemført, med henblik på at opnå, at den erklæres uvirksom over for dem, og dermed i</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	30.01.20

	forbindelse med fuldbyrdelse opnå fortrinsstilling i forhold til kreditorer i det eller de modtagende selskab(er) og have forrang for selskabsdeltagere i dette eller disse selskab(er)? b) Henviser begrebet ugyldighed i direktivets artikel 19 alene til søgsmål, der har indvirkning på gyldigheden af spaltningen, eller henviser det også til søgsmål, der, selv om de ikke har indvirkning på dens gyldighed, tager sigte på, at det fastslås, at den i relativ forstand er uvirksom eller ikke kan gøres gældende?			
C-395/18	Tim I) Er artikel 57 og artikel 71, stk. 6, i direktiv 2014/24/EU til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 80, stk. 5, i lovdekret nr. 50 af 2016, som foreskriver udelukkelse af en økonomisk aktør (tilbudsgiveren) såfremt det under udbudsproceduren fastslås, at der foreligger en udelukkelsesgrund vedrørende en af de tre underentreprenører, som er anført i udbudsdokumenterne, i stedet for at pålægge tilbudsgiveren at udskifte den udpegede underentreprenør? II) Subsidiært, såfremt Domstolen finder, at medlemsstaten har mulighed for at udelukke tilbudsgiveren, er det proportionalitetsprincip, der er fastsat i artikel 5 TEU, hvortil der henvises i 101. betragtning til direktiv 2014/24/EU, og som Domstolen har fastslået er et almindeligt EU-retligt princip, til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 80, stk. 5, i lovdekret nr. 50 af 2016, hvorefter tilbudsgiveren under alle omstændigheder skal udelukkes såfremt det under udbudsproceduren konstateres, at der foreligger en udelukkelsesgrund vedrørende den udpegede underentreprenør, til trods for, at der findes andre underentreprenører, der ikke er blevet udelukket, og som opfylder kravene til at udføre underentreprenørydelserne, eller til trods for, at tilbudsgiveren afstår fra at anvende underentreprenøren, idet tilbudsgiveren selv opfylder kravene til at udføre ydelserne?	Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	30.01.20
C-524/18	Dr. Willmar Schwabe 1. Skal artikel 10, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1924/2006 fortolkes således, at en henvisning til generelle, uspecifikke gavnlige sundhedsmæssige virkninger er »ledsaget« af specifikke sundhedsanprisninger, der er opført på de i artikel 13 eller 14 i forordningen fastsatte lister, allerede når henvisningen står på forsiden og de tilladte anprisninger på bagsiden af varens emballage, og indholdet af anprisningerne efter den almindelige opfattelse ganske vist klart vedrører henvisningen, men henvisningen ikke selv, f.eks. ved en asterisk, indeholder nogen entydig reference til anprisningerne på bagsiden? 2. Skal der også ved henvisninger til generelle, uspecifikke gavnlige virkninger som omhandlet i artikel 10, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1924/2006 foreligge dokumentation i henhold til denne forordnings artikel 5, stk. 1, litra a), og artikel 6, stk. 1?	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	30.01.20
C-654/18	Interseroh 1. Skal artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1013/2006, hvorefter overførsel af følgende affald bestemt til nyttiggørelse er underlagt de generelle oplysningskrav i artikel 18, hvis mængden af det overførte affald er over 20 kg: a) affald anført i bilag III eller III B b) blandet affald, der ikke henhører under en enkelt indgang i bilag III, bestående af to eller flere affaldstyper, der er anført i bilag III, forudsat at dette blandede affalds sammensætning ikke vil indvirke negativt på en miljømæssigt forsvarlig nyttiggørelse, og forudsat, at sådant blandet affald er anført i bilag III A i overensstemmelse med	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	30.01.20

	<p>artikel 58, fortolkes således, at blandet affald af papir, pap og papirprodukter, som er sammensat således, at affaldsandelene hver for sig henhører under de første tre led i indgang B3020 i bilag IX til Baselkonventionen, og desuden indeholder en andel på op til 10% interfererende stoffer, henhører under Basellistens B3020 og dermed er underlagt de generelle oplysningskrav i artikel 18 og ikke anmeldelseskravet i artikel 4?</p> <p>Såfremt første spørgsmål besvares benægtende: 2. Skal artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1013/2006, hvorefter overførsel af følgende affald bestemt til nyttiggørelse er underlagt de generelle oplysningskrav i artikel 18, hvis mængden af det overførte affald er over 20 kg: a) affald anført i bilag III eller III B b) blandet affald, der ikke henhører under en enkelt indgang i bilag III, bestående af to eller flere affaldstyper, der er anført i bilag III, forudsat at dette blandede affalds sammensætning ikke vil indvirke negativt på en miljømæssigt forsvarlig nyttiggørelse, og forudsat, at sådant blandet affald er anført i bilag III A i overensstemmelse med artikel 58, fortolkes således, at blandet affald af papir, pap og papirprodukter, som er sammensat således, at affaldsandelene hver for sig henhører under de første tre led i indgang B3020 i bilag IX til Baselkonventionen, og desuden indeholder en andel på op til 10% interfererende stoffer, ikke henhører under bilag IIIA, punkt 3, litra g), og dermed ikke er underlagt de generelle oplysningskrav i artikel 18, men derimod anmeldelseskravet i artikel 4?</p>			
C-786/18	<p>Ratiopharm</p> <p>1. Skal artikel 96, stk. 1, i direktiv 2001/83/EF fortolkes således, at lægemiddelvirksomheder også gratis må udlevere færdige lægemidler til apotekere, når lægemidlernes emballager er forsynet med påskriften »zu Demonstrationszwecken« (»til demonstrationsbrug«), når lægemidlerne skal bruges til, at apotekeren kan afprøve lægemidlet, når der ikke foreligger nogen risiko for, at midlet udleveres til slutforbrugere i (uåbnet) stand, og når de yderligere betingelser, som er fastsat i dette direktivs artikel 96, stk. 1, litra a)-d) og f)-g) er opfyldt?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Giver artikel 96, stk. 2, i direktiv 2001/83/EF mulighed for en national bestemmelse som § 47, stk. 3, i Arzneimittelgesetz (den tyske lægemiddellov), såfremt denne fortolkes således, at lægemiddelvirksomheder ikke gratis må udlevere færdige lægemidler til apotekere, når lægemidlernes emballager er forsynet med påskriften »til demonstrationsbrug«, når lægemidlerne skal bruges til, at apotekeren kan afprøve lægemidlet, når der ikke foreligger nogen risiko for, at midlet udleveres til slutforbrugere i (uåbnet) stand, og når de yderligere betingelser, som er fastsat i dette direktivs artikel 96, stk. 1, litra a)-d) og f)-g) samt de yderligere betingelser for udlevering, som er fastsat i den tyske lægemiddellovs § 47, stk. 4, er opfyldt?</p>	Lægemiddelstyrelsen	GA	30.01.20